УДК 343.8 (477) (091)
DOI https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series18.2025.44.06

Супрунчук О. О.

ОРГАНИ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ: ІСТОРИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття присвячена аналізу проблематики діяльності органів досудового розслідування Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України) у контексті їх функціонування в системі правоохоронних органів. Особлива увага приділяється історико-правовим аспектам створення та розвитку слідчих підрозділів ДКВС України, нормативному регулюванню їх діяльності, а також ключовим проблемам, які виникли на етапі їх становлення.

Окрім того, звертається увага щодо недоречності наділення правом досудового розслідування правоохоронний орган, якому не притаманна відповідна функція. Зазначається, що надання такого права підрозділам юстиції не відповідає принципам справедливості та неупередженості під час досудового слідства. Здійснюється історико-правовий аналіз радянського та вітчизняного законодавства в контексті діяльності органів юстиції. Зазначено історико-правові аспекти та передумови реформування органів юстиції: перехід від системи органів покарання до органів виховання та виправлення, рецепцію правових засад радянської системи до системи виконання покарань самостійної України.

У статті розглянуто законодавчі зміни, що регулюють діяльність слідчих органів ДКВС України, зокрема право на досудове розслідування, надане їм у 2017 році, а також подальше позбавлення цього права відповідно до рішення Конституційного Суду України від 2018 року. Висвітлено проблеми доступу до Єдиного реєстру досудових розслідувань у перші місяці функціонування слідчих підрозділів ДКВС України, відсутність належної співпраці з органами прокуратури, а також організаційні труднощі, пов'язані із затвердженням процесуальних керівників.

Також в статті наголошується на необхідності комплексного підходу до реформування діяльності органів ДКВС України з метою підвищення їх ефективності. Проаналізовано роль ДКВС України як складової правоохоронної системи та визначено особливості їх правового статусу і підслідності. У статті підкреслюється важливість врахування рішень судових органів у процесі реформування системи кримінального правосуддя України.

Ключові слова: *органи досудового розслідування, досудове розслідування, ДКВС України, слідчі органи, КПК України, Конституційний Суд України, держава, закон.*

Постановка проблеми. Проблематика діяльності органів досудового розслідування Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України) пов'язана з їх особливим статусом у системі кримінального провадження, законодавчими змінами та численними організаційними труднощами. На етапі функціонування слідчих підрозділів ДКВС України постала низка проблем, зокрема обмежений доступ до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) у перші місяці після їх створення, що унеможливлювало своєчасний початок розслідувань. Відсутність належної співпраці з органами прокуратури, зокрема через відмову затверджувати процесуальних керівників, додатково ускладнювала виконання завдань слідчими ДКВС України. Рішення Конституційного Суду України від 24 липня 2018 року, яке позбавило органи ДКВС України права здійснювати досудове розслідування, засвідчило необхідність чіткішого визначення їх місця та ролі в системі правоохоронних органів. Усе вищезазначене створює потребу в аналізі історико-правових аспектів діяльності слідчих підрозділів ДКВС України, їх функціональних особливостей, нормативного регулювання та впливу рішень судових органів на їх подальшу правову долю.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження порушеного питання знайшло своє відображення в наукових працях таких вчених, як: О.В. Баулін, Р.І. Благута, В.В. Король, А.Г. Нікуліна, М.І. Панов, О.І. Пашинін, О.А. Солдатенко, О.Ю. Татаров, В.М. Тертишник, В.Я. Тація, А.Й. Рогожина, В.Д. Гончаренка та інші.

Постановка завдання. Метою дослідження є аналіз історико-правових засад діяльності органів досудового розслідування Державної кримінально-виконавчої служби України.

Виклад основного матеріалу. У широкому розумінні досудове розслідування – це діяльність, що здійснюється слідчим та органом дізнання відповідно до вимог кримінально-процесуального законодавства. Її метою є збирання, дослідження, перевірка та використання доказів, розкриття кримінальних правопорушень, попередження їх вчинення, встановлення об’єктивної істини, дотримання вимог закону, а також захист прав та інтересів фізичних і юридичних осіб [1, с. 45].

На думку Н.В. Пильгун, Є.В. Бородіна та І.О. Присяжнюка, досудове слідство виступає основною формою попереднього розслідування, яка врегульована кримінально-процесуальним законом. Воно спрямоване на збирання, перевірку та оцінку доказів для всебічного, повного й об’єктивного встановлення обставин кримінального правопорушення, зокрема події кримінального правопорушення, винності конкретних осіб та інших важливих фактів, необхідних для правильного вирішення кримінальної справи. Вчені наголошують, що досудове розслідування має забезпечити або створити умови для суду, щоб виконати найважливіше завдання кримінального процесу – досягнення справедливості та реалізацію його основних цілей [2, с. 136-127].

Згідно з Кримінально-процесуальним кодексом України (далі – КПК України) [3], досудове розслідування є етапом кримінального провадження, який розпочинається з внесення інформації про правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) і триває до моменту закриття провадження або направлення обвинувального акта чи клопотання до суду. Інформація, отримана під час досудового розслідування, може бути розголошена лише за дозволом слідчого чи прокурора та в межах, визначених ними. Досудове розслідування – це діяльність правоохоронних органів, спрямована на збирання, всебічне дослідження та оцінку доказів, їх використання для запобігання і розкриття кримінальних правопорушень, а також для забезпечення правильного застосування закону.

Досудове розслідування є першим і найважливішим етапом кримінального процесу. В силу еволюції законодавства, суспільно-політичної ситуації та внаслідок революції 2013-2014 років в Україні розпочалися ґрунтовні правові реформи: реорганізація органів виконавчої влади, створення нових правоохоронних органів, зміна концепцій організації державної влади. В рамках реформування Міністерства юстиції України — посадові особи даного органу без належного суспільного обговорення ініціювали у встановленому порядку законодавчі зміни в частині створення системи «пенітенціарних слідчих органів».

Дана законодавча новела неабияк обурила суспільство, оскільки створення слідчих підрозділів в пенітенціарній системі нагадує «гулагівське минуле». Надання службі виконання покарань відверто «поліцейської» функції слідства стало б першим прецедентом у вітчизняній історії діяльності таких органів.

Слід зазначити, що в період існування СРСР жодного разу не здійснювалась спроба створити при виправно-трудових закладах підрозділи слідства, оскільки радянська правова школа 1980-х років розмежовувала функціонал і повноваження між підрозділами міліції, Комітету державної безпеки та прокуратури. Відповідні правові реформи, зокрема щодо ролі прокуратури в нагляді за дотриманням законодавства відбулися після прийняття Конституції СРСР 1977 року [4, с. 105-109].

Звісно основною метою виправної системи Радянського Союзу було не перевиховання особи і повернення її до соціуму, а саме кара за суспільно-небезпечне винне діяння, яке було вчинено відповідно до чинного тоді Кримінального кодексу.

Україна розпочала процеси демократизацію, гуманізацію, індивідуалізацію кримінальних покарань з урахуванням сучасних досягнень психології і педагогіки з прийняттям Кримінально-виконавчого кодексу України, який набув чинності 1 січня 2004 року. Основним завданням пенітенціарної системи стало не покарання, а перевиховання осіб, які вчинили злочини.

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» діяльність Державної кримінально-виконавчої служби України базується на принципах

поваги до прав і свобод людини та громадянина. Персонал служби зобов'язаний дотримуватися норм етики, проявляти повагу до людської гідності та забезпечувати гуманне ставлення до кожної особи. Будь-яке обмеження прав і свобод людини, що не передбачене законодавством, є недопустимим та спричиняє відповідальність відповідно до вимог закону [5].

Згідно з КПК України ДКВС України є важливою частиною системи органів правопорядку, що займаються виконанням покарань, а також забезпеченням нагляду за засудженими. В її складі є різні підрозділи, зокрема були слідчі та оперативні, які виконували важливі функції в контексті кримінального процесу [6, с. 410].

На ДКВС України покладалися завдання щодо здійснення державної політики у сфері виконання кримінальних покарань відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» [5]. Статус органу досудового розслідування ДКВС України набув 5 січня 2017 року після набрання чинності Законом України «Про Вищу раду правосуддя». У перехідних положеннях цього Закону було передбачено норму, яка дозволяла слідчим органів ДКВС України виконувати функції органу досудового розслідування. Згідно з КПК України, ДКВС України у своєму складі мало оперативні підрозділи (ч. 1 ст. 41 КПК) та слідчі підрозділи (пп. «г», п. 1 ч. 1 ст. 38 КПК) [3].

Відповідно до редакції 2017 р. ч. 6 ст. 216 КПК України, слідчі органів ДКВСУ здійснювали досудове розслідування злочинів, які були вчинені на території або в приміщеннях установ виконання покарань. Саме дана специфічна підслідність стала основною особливістю діяльності слідчих органів ДКВС України [3].

Слідчі підрозділи ДКВС України були органами досудового розслідування, що виконували процесуальні дії на етапі розслідування кримінальних правопорушень. Розслідування таких злочинів здійснювалося згідно з розподілом підслідності, який чітко визначав коло правопорушень, які повинні бути розслідувані цими підрозділами. Органи досудового розслідування Державної кримінально-виконавчої служби України були складовими Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь, що функціонували в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі. Вони виконували функції досудового розслідування кримінальних правопорушень, що віднесені до їх підслідності відповідно до Кримінального процесуального кодексу України [7].

Оперативні підрозділи ДКВС України мали право проводити як гласні, так і негласні слідчі (розшукові) дії. Гласні дії передбачають здійснення розслідування відкрито, з залученням громадськості та відкритістю до засобів масової інформації. Негласні дії включають використання прихованих методів розслідування, таких як прослуховування телефонних розмов, спостереження за підозрюваними, а також інші заходи, що дозволяють отримати доказову інформацію без відома об'єкта розслідування.

Однак важливо зазначити, що, згідно із законодавством України, досудове розслідування може розпочатися лише після внесення відомостей до ЄРДР. У період з 5 січня 2017 р. до 22 травня 2017 р. слідчі органів ДКВС України були позбавлені доступу до ЄРДР, оскільки відповідні зміни до нормативних актів ще не були внесені. Лише 22 травня 2017 р., після внесення змін до наказу Генеральної прокуратури України від 6 квітня 2016 р. №139 [8], було врегульовано порядок доступу слідчих органів ДКВС України до ЄРДР, що дозволило їм розпочати виконання своїх функцій [9].

Проте навіть після вирішення даного питання виникла нова проблема: Генеральна прокуратура України відмовлялася затверджувати процесуальних керівників у межах досудових розслідувань, які проводили органи ДКВС України. Це фактично унеможливило подальше здійснення розслідувань і поставило діяльність слідчих органів ДКВС у глухий кут [10, с. 154—155].

Діяльність ДКВС як органу досудового розслідування тривала трохи більше ніж півтора року і завершилася 24 липня 2018 р., що сталося після того, як Конституційний Суд України (далі – КСУ) прийняв рішення за поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Суд визнав ч. 6 ст. 216 КПК України такою, що не відповідає Конституції України, що й призвело до припинення слідчих функцій ДКВС України.

Рішення КСУ стало важливим кроком у реформуванні правоохоронної системи країни, оскільки воно визначило межі повноважень ДКВС України в частині кримінальних процесів. Рішення Конституційного суду скасувало наявність підслідності для слідчих ДКВС України щодо розслідування певних злочинів, виводячи їх з-під юрисдикції цієї служби. На сьогодні слідчі підрозділи ДКВС України не мають права проводити досудове розслідування стосовно злочинів, навіть якщо вони були скоєні на території або в приміщеннях, підконтрольних ДКВС України. Рішення мало значний вплив на подальше функціонування кримінального процесу в Україні, оскільки передбачає передачу повноважень щодо розслідування злочинів до інших органів правопорядку, зокрема до Національної поліції, Служби безпеки України та інших органів, що мають відповідні повноваження згідно з законодавством. Таким чином, система правосуддя в Україні, а саме розслідування кримінальних правопорушень, потребує подальшої координації між різними правоохоронними органами для ефективного виконання своїх функцій [11].

У Кодексі України визначено, що слідчим є службова особа органу Служби, уповноважена здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень у межах компетенції, передбаченої законом. Слідчі підрозділи органів Служби віднесені до органів досудового розслідування. Відповідно до статті 216 Кодексу [3], слідчі органів Служби розслідують кримінальних правопорушень, вчинені на території чи в приміщеннях Служби. Закон України № 2713 визначає [5], що Служба виконує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, а її діяльність ґрунтується на принципі єдиноначальності. Служба складається з центрального органу виконавчої влади, його територіальних підрозділів, установ виконання покарань та інших структур [11].

У 2016 р. Постановою Кабінету Міністрів України функції Державної пенітенціарної служби були передані Міністерству юстиції, яке є правонаступником цієї служби. Відповідно до положення про Міністерство, воно забезпечує досудове розслідування злочинів, вчинених у приміщеннях або на території Служби. Органи досудового розслідування Служби, як структурні підрозділи Міністерства, здійснюють слідство відповідно до Кодексу. Слідчі підрозділи очолюються керівниками, а їхні співробітники є службовими особами, які уповноважені розслідувати злочини [11].

Попри передбачені Кодексом процесуальні гарантії незалежності слідчих, вони ієрархічно підпорядковані вищим посадовим особам Міністерства, що ставить під сумнів їхню інституційну незалежність. Конституційний Суд України наголошує, що ефективне розслідування порушень прав людини, таких як право на життя та гідність, гарантованих Конституцією України, має бути незалежним. Ієрархічне підпорядкування слідчих органів пенітенціарній системі унеможливлює досягнення такої незалежності, що створює загрозу об’єктивності та неупередженості розслідувань [11].

Конституційний Суд України наголошує, що передбачена частиною шостою статті 216 Кодексу підслідність кримінальних правопорушень, скоєних на території чи в приміщеннях Служби, разом із чинним нормативно-правовим регулюванням роботи слідчих органів Служби не забезпечує ефективного розслідування порушень конституційних прав людини на життя та повагу до її гідності. У свою чергу, унеможливлює виконання державою її основного конституційного обов’язку – гарантування прав і свобод людини [11].

Таким чином, Конституційний Суд України визнав, що частина шоста статті 216 Кодексу не відповідає статті 3 [3], частинам першій і другій статті 27, частинам першій і другій статті 28 Конституції України [12] та є неконституційною [11].

Таким чином, слід зазначити, що спроба створення даних підрозділів з залежною ієрархією підпорядкування в системі виконання покарань отримала чітку позицію з боку держави. Виважене та обґрунтоване рішення КСУ, щодо неконституційності частини шостої статті 216 КПК України стало правильним правовим рішенням. Оскільки Україна є демократичною, правовою державою та системно працює над інтеграцією в європейський правовий простір, то повинна враховувати, що відповідно до Європейських пенітенціарних правил рекомендується органу державної влади, що відповідальний за пенітенціарну систему, є неприпустимим мати

у безпосередньому підпорядкуванні вузькопрофільні військові підрозділи, поліцейські підрозділи та підрозділи карного розшуку.

В контексті сьогоднішніх викликів та суспільно-політичної ситуації в Україні слід враховувати історико—правову ситуацію, що склалася із слідчими підрозділами ДКВС України. При створенні нових органів досудового розслідування повинно бути широке суспільне обговорення із залученням юристів-практиків, науковців, кваліфікованих правоохоронців. Органи досудового розслідування повинні бути незалежними та неупередженими в ході здійснення своїх повноважень.

Висновок. Отже, слідчі підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України посідають важливе місце в історико-правовій еволюції кримінальної юстиції України. Їх діяльність мала на меті забезпечення ефективного розслідування кримінальних правопорушень, скоєних на територіях або у приміщеннях, що перебували під юрисдикцією цієї служби. Утворення слідчих підрозділів підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України в 2017 р. стало значним кроком у розширенні компетенції цього органу, хоча реалізація цих повноважень зіткнулася з рядом серйозних правових і організаційних труднощів. Основним проблемним питанням стало обмеження доступу до Єдиного реєстру досудових розслідувань на початковому етапі функціонування, а також складнощі із затвердженням процесуальних керівників Генеральною прокуратурою України. Дані фактори значно ускладнили здійснення повноцінного досудового розслідування, що вказує на недостатність нормативно-правового забезпечення діяльності органів підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України у статусі органів досудового розслідування.

Прийняття Конституційним Судом України рішення від 24 квітня 2018 р., яке скасувало підслідність органів підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України, стало знаковим етапом у реформуванні правоохоронної системи. Рішення позбавило підрозділи Державної кримінально—виконавчої служби України права на здійснення досудового розслідування кримінальних правопорушень та вказало на необхідність удосконалення законодавчої бази, аби уникнути подібних правових колізій у майбутньому. Водночас, оперативні підрозділи підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України зберегли свої функції у проведенні гласних і негласних слідчих дій, що дозволило їм продовжувати роботу в межах, передбачених законом.

Історія органів досудового розслідування підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України є яскравим прикладом динамічного розвитку правової системи України та її адаптації до сучасних викликів. Хоча період діяльності цих органів у сфері досудового розслідування був відносно коротким, він продемонстрував важливість чіткої законодавчої регламентації, міжвідомчої координації та інституційної спроможності для забезпечення ефективного функціонування системи кримінальної юстиції. Подальший розвиток кримінально-виконавчої служби України має враховувати ці уроки, аби сприяти зміцненню верховенства права та захисту прав і свобод людини.

Використана література:

1. Гель А. П., Семаков Г. С., Кондракова С. П. Судові та правоохоронні органи України : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. Київ : МАУП, 2004. 272 с.
2. Пильгун Н. В., Бородін Є. В., Присяжнюк І. О. Досудове слідство як основна форма розслідування: питання реформування на сучасному етапі. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право.* 2012. № 3. С. 135–139
3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Кодекс від 13.04.2012 р. № 4651-VI / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10. № 11–12. № 13. ст. 88. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#Text (дата звернення: 08.12.2024)
4. Історія держави і права України: Підручник у 2-х т. / за ред. В.Я. Тація, А.Й. Рогожина, В.Д. Гончаренка. Т. 2. К. : Ін Юре, 2003. С. 105–109.
5. Про Державну кримінально-виконавчу службу України : Закон України від 23.06.2005 р. № 2713-IV / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 2005, № 30, ст. 409. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2713-15#Text (дата звернення: 08.12.2024)

6. Отрощенко П.С., Бісюк О.С. Характеристика органів досудового розслідування. С. 409–413. URL: https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi67/0049396.pdf#page=409 (дата звернення: 10.12.2024)
7. Про затвердження Положення про органи досудового розслідування Державної кримінально-виконавчої служби України : Наказ Міністерства юстиції України від 04 лип. 2017 р. № 2166/5. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0822-17 (дата звернення: 10.12.2024)
8. Про затвердження Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань : Наказ ГПУ від 06.04.2016 р. № 139. Втратив чинність. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0680-16#Text (дата звернення: 13.12.2024)
9. Старенький С. Слідчі Мін’юсту не мають можливості проводити досудові розслідування. *Вебсайт Закон і Бізнес.* № 44, 2017. URL: http://zib.com.ua/ua/130865-slidchi_minyustu_ne_mayut_zmogi_provoditi_dosudovi_rozsliduv.html (дата звернення: 13.12.2024)
10. Каташинський Є. О., Миколенко О. М. До питання про сучасні тенденції реформування органів досудового розслідування в Україні. *Правова держава.* № 32. 2018. С. 151–158.
11. Рішення КСУ від 25.04.2018 р. № 3-р/2018. URL: https://web.archive.org/web/20180426023152/http:/www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/3-p.pdf (дата звернення: 13.12.2024)
12. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України.* 1996. № 30. Ст. 141. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text (дата звернення: 13.12.2024)

References:

1. Hel A. P., Semakov H. S., Kondrakova S. P. (2004) Sudovi ta pravookhoronni orhany Ukrainy [Judicial and law enforcement bodies of Ukraine] : navch. posib. dlia stud. vyshch. navch. zakl. Kyiv : MAUP, 272 s. [in Ukrainian].
2. Pylhun N. V., Borodin Ye. V., Prysiazhniuk I. O. (2012) Dosudove slidstvo yak osnovna forma rozsliduvannia: pytannia reformuvannia na suchasnomu etapi. Yurydychnyi visnyk [Pre-trial investigation as the main form of investigation: issues of reform at the current stage]. *Povitriane i kosmichne pravo*, № 3. S. 135–139 [in Ukrainian].
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy (2012) [Criminal Procedure Code of Ukraine] : Kodeks vid 13.04.2012 r. № 4651-VI / Verkhovna Rada Ukrainy. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2013. № 9-10. № 11-12. № 13. st. 88. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#Text [in Ukrainian].
4. Istoriia derzhavy i prava Ukrainy (2003) [History of the state and law of Ukraine]: Pidruchnyk u 2- t. / Za red. V.Ia. Tatsiia, A.I. Rohozhyna, V.D. Honcharenka. T. 2. K. : In Yure, C. 105–109. [in Ukrainian].
5. Pro Derzhavnu kryminalno-vykonavchu sluzhbu Ukrainy (2005) [About the State Criminal Enforcement Service of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 23.06.2005 r. № 2713-IV / Verkhovna Rada Ukrainy. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2005, № 30, st.409. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2713-15#Text [in Ukrainian].
6. Otroshchenko P.S., Bisiuk O.S. (2013) Kharakterystyka orhaniv dosudovoho rozsliduvannia [Characteristics of pretrial investigation bodies]. S. 409–413. URL: https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi67/0049396.pdf#page=409 [in Ukrainian].
7. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro orhany dosudovoho rozsliduvannia Derzhavnoi kryminalno-vykonavchoi sluzhby Ukrainy (2017) [On the approval of the Regulation on pre-trial investigation bodies of the State Criminal Executive Service of Ukraine] : Nakaz Ministerstva yustytsii Ukrainy vid 04 lyp. 2017 r. № 2166/5. BD «Zakonodavstvo Ukrainy». VR Ukrainy. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0822-17 [in Ukrainian].
8. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro poriadok vedennia Yedynoho reiestru dosudovykh rozsliduvan (2016) [On the approval of the Regulation on the procedure for maintaining the Unified Register of Pretrial Investigations] : Nakaz HPU vid 06.04.2016 r. № 139. Vtratyv chynnist. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0680-16#Text [in Ukrainian].
9. Starenkyi S. (2017) Slidchi Miniustu ne maiut mozhlyvosti provodyty dosudovi rozsliduvannia [Investigators of the Ministry of Justice do not have the opportunity to conduct pre-trial investigations]. Vebsait *Zakon i Biznes*. № 44. URL: http://zib.com.ua/ua/130865slidchi_minyustu_ne_mayut_zmogi_provoditi_dosudovi_rozsliduv.html [in Ukrainian].
10. Katashynskyi Ye. O., Mykolenko O. M. (2018) Do pytannia pro suchasni tendentsii reformuvannia orhaniv dosudovoho rozsliduvannia v Ukraini. [To the question of modern trends in the reform of pretrial investigation bodies in Ukraine] Pravova derzhava. № 32. S. 151-158 [in Ukrainian].

11. Rishennia KSU (2018) [KSU decision] vid 25.04.2018 r. № 3-r/2018. URL: https://web.archive.org/web/20180426023152/http:/www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/3-p.pdf [in Ukrainian].
12. Verkhovna Rada Ukrainy (1996) Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. № 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy.* 1996. № 30. St. 141. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr#Text [in Ukrainian].

Suprunchuk O. O. Bodies of pre-judicial investigation of the State criminal and executive service of Ukraine: historical and legal basis of activity

The article is devoted to the analysis of the problems of the pretrial investigation bodies of the State Criminal Enforcement Service of Ukraine (hereinafter referred to as the State Criminal Enforcement Service of Ukraine) in the context of their functioning in the system of law enforcement agencies. Special attention is paid to the historical and legal aspects of the creation and development of the investigative units of the DKVS of Ukraine, the normative regulation of their activities, as well as the key problems that arose at the stage of their formation.

The article examines the legislative changes that regulate the activities of the investigative bodies of the DKVS of Ukraine , in particular the right to a pre-trial investigation granted to them in 2017, as well as the subsequent prohibition of this right in accordance with the decision of the Constitutional Court of Ukraine from 2018. The problems of access to the Unified Register of Pretrial Investigations in the first months of operation of the investigative units of the State Criminal Investigation Department, the lack of proper cooperation with the prosecutor's office, as well as organizational difficulties associated with the approval of procedural heads are highlighted.

Also in the article emphasizes the need for a comprehensive approach to reforming the activities of the DKVS of Ukraine bodies in order to increase their effectiveness. The role of the DKVS of Ukraine as a component of the law enforcement system was analyzed and the peculiarities of their legal status and jurisdiction were determined. The article emphasizes the importance of taking into account the decisions of judicial bodies in the process of reforming the criminal justice system of Ukraine.

Key words: *bodies of pre-trial investigation, pre–trial investigation, DKVS of Ukraine, investigative bodies, KPK of Ukraine, Constitutional Court of Ukraine, state, law.*